

Remiss till papperskorgen: Handlingsplan för konkurrensutsättning

Kommunen är du och jag - vi alla tillsammans

Tillsammans ordnar vi barnomsorg och skolor för barnen, omsorg om de gamla och bibliotek där alla kostnadsfritt kan låna böcker för att bara nämna några exempel. Vi finansierar detta tillsammans, via kommunalskatten, eftersom det för alla utom ett litet fåtal skulle vara alldeles för kostsamt att betala de faktiska kostnaderna för barnomsorgen, barnens skolgång eller gamla mammas plats inom äldreomsorgen direkt ur den egna plånboken. Vi finansierar detta tillsammans för att alla kommunens invånare ska ha samma möjlighet till utbildning och omsorg oavsett storlek på plånboken.

Varför konkurrensutsätta?

Målet för att konkurrensutsätta kommunens verksamhet sägs vara att: stimulera verksamhetsutveckling öka brukarnas valmöjligheter öka organisationens medvetande om samband mellan kostnad och kvalitet. Det är bara det att dessa mål finns redan idag för hela den kommunala verksamheten. Detta kan alltså inte vara det egentliga målet. Det egentliga målet för konkurrensutsättning måste således vara ett helt annat - nämligen att privatisera så mycket som möjligt av den kommunala verksamheten, kosta vad det kosta vill. Vänsterpartiet finner ingen anledning att på detta sätt konkurrensutsätta den verksamhet som traditionellt bedrivs av kommunen.

Stapeldiagram över antal kramar?

Konkurrensutsättning och privatisering bygger på att det går att formulera kvalitetskriterier som kan följas upp och mätas. Men i omsorg och mjuka verksamheter kan kvalitetsmål inte kvantifieras och kläs i siffror. Hur mäter man antal kramar i barn- eller äldreomsorgen? Hur mäter man god omvårdnad?

Konkurrens på lika villkor?

Om kommunal verksamhet ska konkurrera med privata entreprenörer krävs att villkoren är lika. Alltså kan kommunen inte teckna långåriga avtal med privata aktörer samtidigt som villkoren för den kommunala verksamheten förändras i varje budgetprocess. Och vilka privata aktörer vill teckna ettåriga avtal? Vem ska bekosta den överkapacitet som de privata aktörerna förväntas tillhandahålla?

Konkurrensutsättning är inte gratis!

Alla förvaltningar förväntas upprätta planer och mål, göra utvärderingar, ta fram anbudsunderlag osv. Allt detta tar tid och kostar pengar! Vilka av kommunens förvaltningar sitter inne med en sådan överkapacitet av tid? Och om överkapaciteten inte finns - vem ska då utföra dessa nya arbetsuppgifter?

Varnande exempel!

Upphandlingen av äldreomsorg på KDN Torn framhålls i handlingsplanen som ett exempel med en mycket nöjd entreprenör. Att entreprenören i detta fall är mer än nöjd är fullt förståeligt - man lyckades få ett avtal på löpande räkning. Avtalet innebär att ju mer tid det privata företaget lägger hos sina brukare desto mer betalt får man. Dessa pengar kommer från den pott som ska finansiera både den privata entreprenören och den kommunala hemtjänsten. Det innebär i praktiken att ju mer tid det privata företaget lägger hos sina brukare desto mindre blir det över till att finansiera den kommunala hemtjänsten - den kommunala hemtjänsten måste alltså lägga mindre tid hos sina brukare. Det privata alternativet framstår som så mycket "bättre". fr detta vad som menas med att konkurrensutsätta kommunens verksamhet? På lika villkor? För Vänsterpartiet framstår inte detta som en upphandling att vara stolt över.

Det finns andra vägar att gå!

För att säkerställa en välfungerande service för kommunens invånare finns det andra vägar att gå. Låt den kompetenta personalen inom kommunen få utveckla verksamheten i lugn och ro, utan ständiga omorganisationer och krav på besparingar. Låt mångfalden blomma. Det som behövs är mer personal inom skola, vård och omsorg - inte fler tjänster för att administrera konkurrensutsättning. Vänsterpartiet föreslår att "Handlingsplanen för konkurrensutsättning" förpassas dit den hör hemma - i papperskorgen.

för Vänsterpartiet Lund
Cecilia Wadenbäck

Kom och sjung

Blåsorkestrarna Röda Kapellet i Lund och Røde Horn i Köpenhamn arrangerar vänsterorkestrarnas traditionella musikläger i vecka 26. Den lilla orten Tølløse utanför Roskilde är med sin internatskola på slottet basen för våra aktiviteter.

På förmiddagarna spelar vi i ensembler eller sjunger i kör. Temata är: balkanmusik, klassisk musik resp. jazz.

Kören kallas "rytmisk kor" och leds av den unge *Jakob Grove Madsen*, körledare vid Musikvetenskapliga Institutet i Köpenhamn. Inkvartering sker i 2- eller 3-bäddsrum. Det är också möjligt att tälta. I avgiften 1800 sv kr ingår mat- och inkvartering. För tältare är avgiften 1500:- och för deltagare under 16 år 1000:-

Vi söker nu särskilt manliga körsångare - för helhetens skull. Det brådskar emellertid med anmälningen.

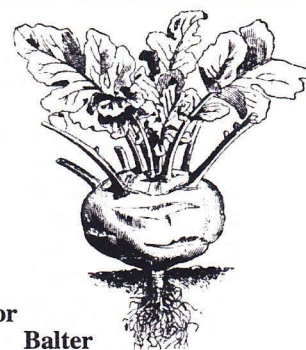
För ytterligare information ring Elisabeth 046-211 50 69, Ingela 046-14 44 57. Du kan också maila: elisabeth.iregren@ark.lu.se

Ordföranden i Vandrings- sektionen har gått

för långt?

Många anser nu att vandringssektionens ordförande, Gunnar Sandin, har gått för långt när han utan medgivande publicerade privata brev i förra veckans nr av VB. Tilltaget är straffbart anser en läsare.

Läsarreaktioner på sista sidan.

Statarmuseet i Torup inviger inom kort utställningen "Betor, balter, brytningstid". Den ingår i det rikstäckande projektet: "Drömmen om ett bättre liv". Detta är initierat av Arbetsets museum i Norrköping. Utställningarna behandlar arbetskraftsinvandringen till Sverige efter andra världskriget. På många platser kom arbetarna från Finland. I Skåne dominerade i stället normmän, danskar, balter, polacker och judiska invandrare. I Statarmuseets nuvarande lokaler bodde på 1940-talet några av dessa välkomna invandrare.

Alla de tjugo utställningarna inom projektet invigs söndagen den 10 juni. På Statarmuseet sker invigningen kl. 13.00. Röda Kapellet spelar. Museet hålls öppet från kl. 11. Besök Statarmuseets plantskola!

Vänsterpartiet – ett antirasistiskt parti?

På senaste styrelsemötet beslutade vänsterpartiet i Lund att inrätta ett integrations- och antirasistiskt utskott. Ibrahim Kakahama och Anders Neergaard utsågs som ansvariga för att kalla till ett första möte där alla intresserade av integrations- och antirasistisk politik är välkomna. Det är en stor men nödvändig uppgift för vänsterpartiet att utveckla en bra och tydlig antirasistisk politik. På samma sätt som feminism handlar om en politik som syftar till att förändra genusrelationer så innebär ett antirasistiskt ställningstagande en politisk kamp i såväl samhället som inom partiet mot de strukturer och praktiker som underordnar och utesluter stora grupper av invandrare.

Inte bara kamp mot nazister

En förutsättning för att vänsterpartiet skall kunna formulera en politik där antirasism blir en viktig beståndsdel vid sidan om socialism, feminism och miljö är en grundläggande analys av vad vi kämpar mot och vad vi kämpar för.

När man talar om rasism och antirasism så brukar många associera det till en kamp mellan en liten grupp av ungdomliga naiva nazister/rasister och en liten grupp av vänsterextrema antirasistiska ungdomar. Att presentera dagordningen på det här sättet menar jag är viktig del av den borgerliga mediala hegemonin. Det är en dagordning som döljer förekomsten av strukturer och institutioner som försvarar och reproducerar ett samhälle där underordning för allt tydligare etniska förtecken.

Etnifiering är begrepp som mer och mer kommit att användas för att beskriva ett samhälle där klassmässig underordning reproduceras med etniska förtecken.

Inte tillräckligt

Vänsterpartiet har utmärkt förutsättningar för att bli en förtrupp i kampen mot rasism. Den klassanalys och genusanalys som finns i vårt partiprogram borde gå utmärkt att utveckla så att det också tog bättre hänsyn till rasism och därmed också förordade en tydligare antirasistisk kamp. Det är dock inte tillräckligt att utveckla och bedriva en bra och sammanhållen antirasistisk politik i samhället om vi inte också klarar av att göra det inom vår eget parti (och rörelse).

Det är tråkigt att det finns partikamrater som använder sig av (eller stödjer användandet av) ett språkbruk som

är klart etnocentriskt. Skulle det vara avsiktligt är det ytterst allvarligt. Om sådana beskrivningar är representativa för medlemmar i vänsterpartiet så har vi en lång väg att vandra innan vi på allvar kan se oss som ett antirasistiskt parti. Att med hjälp av ord som "politiska gangsters", "härjar" och "i deras led" markera mot en folkgrupp visar i bästa fall på en djup okunskap och i värsta fall på ett medvetet hetsande språkbruk. En viktig aspekt av rasismens fortlevnad är sättet på vilket språket utnyttjas medvetet och/eller omedvetet för att särskilja "de andra" från oss. Sådana beskrivningar och kommentarer är exempel på detta.

"Dom"

Hets mot folkgrupp är en lagstiftning som är baserat på att folkgrupper inte får kränkas. Att ifrågasätta internationellt solidaritet med förtryckta folkgrupper, baserat på enskilda individers handlande, är om inte rasism så snudd därpå. När vi skall kritisera övergrepp så är det genom att fokusera på de ansvariga till övergreppen, inte på etnocentriska uppfattningar om "DOM". Den Turkiska staten kränker systematisk det kurdiska folket med allt från mord till språkliga förbud. Det finns säkert kurdiska individer som i eget namn eller i en organisations namn dödar andra kurder. Naturligtvis bör detta inte åtnjuta något reservationslöst stöd.

Läs Sven Lindqvist

Det är tydligt att den antirasistiska kampen är nära kopplad med den anti-imperialistiska kampen. Våra föreställningar om folkgrupper som homogena aktörer och därmed med rätt att kritiseras och fördömas är just en kolonial/imperialistisk produkt, som förstärker rasismen i dagens Sverige. Sven Lindqvists utmärkta bok "Utrota varenda jävel" borde vara en självklar läsning för kamrater som får för sig att ifrågasätta ett reservationslöst stöd till det kurdiska folket genom vulgära ostyrt kommentarer om hur de nu mördar fler kurder än vad turkarna gör.

Det verkar finnas ett stort behov av diskussion, teoretiska studier och formulerande av en tydlig antirasistisk politik – en politik som också innebär att vi internt inom vänsterpartiet utvecklar en antirasistisk förhållnings-sätt.

Anders Neergaard
styrelseledamot i vänsterpartiet i Lund

Recension:

Petter Larsson, *Proteststomen. Seattle, Prag och revolten mot en orättvis världsordning* (Atlas Global, 2000)

Den 26 april var frilansjournalisten

Petter Larsson i Lund, på Smålands nation, för att diskutera de nya proteströrelser som manifesterat sig i Seattle, Washington, Prag och nu senast i Quebec. Extra angeläget var det naturligtvis eftersom det kom så snart efter den famösa Malmö-demonstrationen: det kändes som en möjlighet att få en analys av sammanhanget mellan dessa uppblussande protestaktioner: har de något samband, vilken bas bygger de på, hur skall vi se på samhällets sätt att slå tillbaka mot protestaktioner? Samtidigt var också Petter Larsson den som omedelbart skrev bäst i etablerade media om Malmö (sällan har man väl gillat Kvälls-posten, men den gången glänste den); han var ledarskribent på Arbetet före nedläggningen.

I sammanhanget presenterades hans bok från oktober 2000, *Proteststomen*, och mycket av Larssons inledning till diskussionen var baserat på den. Mötet och boken hängde alltså ihop, och läsningen av boken efteråt fördjupade onekigen en hel del av hans analys. Den muntliga föredragningen innehöll egentligen inte särskilt mycket som man inte visste om man någorlunda hänger med den information som finns i pressen. Men i kombination med boken, som framför allt ägnas åt en detaljerad analys av Seattle, grupperna som stod bakom protesterna där, hur de var organiserade, vad WTO:s möte tänkte sig att diskutera etc., får man en grundläggande bild av det som ibland kan förefalla vara ett mycket förvirrande spektrum av olika rörelser, deras möjligheter att enas bakom vissa (om än brett formulerade) målsättningar och deras olika arbetsmetoder.

En grundfråga för Larsson, både i boken och muntligen, var: är det vi ser nu början på en bred vänstervåg eller ett internationellt uppror mot det han kallar för (ett centralt begrepp) "Corporate globalization"? Han anser definitivt att Seattle utgör en början på något nytt, en global förenig av organisationer med vitt skilda delmål: politiska, sociala, ekonomiska eller miljömässiga, som ändå kunde förenas mot institutioner de såg som företagare just för den globalisering som inte innebär en verklig globalisering utan en globalisering på storföretagens villkor. Uppenbart ser han inte protesterna som en direkt politisering, en renodlad vänsterreaktion, utan betonar i stället den stora pluraliteten i de olika organisationerna. Vad han framför allt anser som viktigt i dessa nya demonstrationer, inte minst i Seattle, var att de amerikanska fackföreningarna i hög grad hade mobiliserat och att många traditionella motsättningar, t.ex. mellan fack och amerikanska miljörörelser, kunde upphävas inför en gemensam fiende. Samtidigt sticker han inte under stol

med att protesterna i Seattle primärt var en nordamerikansk företeelse: det internationella inslaget var litet, och närvaron av svarta amerikaner och latinos ännu mindre.

Larsson betonar dock att det faktiskt finns en kontinuitet mellan denna nya rörelse (om den ens kan kallas så) och tidigare proteströrelser från 60- och 70-talet. Människorna är inte sällan de samma (den ensidiga ungdomsinriktningen från 60-talet är bruten), aktionsformerna är de samma. Däremot ser han de regelrätta utbildningarna i former av civilt motstånd som något nytt, liksom de s.k. "affinity-groups", små enheter som arbetat tillsammans en längre tid och som under aktionen fungerar helt autonomt. I Seattle hade sådana affinity-groups, var och en för sig, tagit ansvar för en gata, ett torg el.dyl. för att hindra WTO:s delegater från att komma fram. Det möjliggjorde stor flexibilitet och hindrade att en central ledning skulle kunna sättas ur spel och därför organisationen kollapsa.

Boken är både hoppingivande och nedslående. Hoppingivande därför att den visar hur storföretagens och nyliberalismens segertåg under 90-talet nu väcker reaktioner i breda folkgrupper internationellt, precis som EU och EMU gör i Sverige. Nedslående därför att jag tycker att där saknas en grundläggande politisk analys, både hos Larsson och hos många av de rörelser som varit aktiva under protestaktionerna. Havssköldpaddor i all ära (de spelade tydligen en stor roll för flera grupper i Seattle), men de håller knappast länge för en samlad politisk verksamhet. Larssons stora råd inför svensk protestverksamhet var att fackföreningarna är en grundläggande faktor: endast om man lie-rar sig med dem får man tillgång till en organisation och en infrastruktur som gör det möjligt att effektivt mobilisera motstånd mot storföretag och EMU. Men hur skall detta gå så länge det socialdemokratiska partiets ledning alldeles uppenbart är för EMU och gärna deltar i internationella organisationers verksamhet för att främja exportföretag och deras rättigheter? Dessutom kan man möjligen tycka att vi klarar att organisera ganska bra utan att behöva luta oss på facket. Men globalisering i god mening ökar: det är inte bara storföretagen som har nytta av snabba kommunikationer och ökad medvetenhet om andra delar av världen.

Sammantaget utgör Proteststomen en informativ läsning: kanske lite väl journalistiskt skriven, många ofullständiga meningar, men något som producerats i hast för att kommentera en ny och snabb utveckling. Rekommenderas för studium.

CHARLOTTE WIKANDER

Debatt om (halv)externa köpcentra:

Viktiga motsättningar blottades

– Fan tro't! sa Christer Ljungberg avslutningsvis om uppgiften i en utredning om att Icas etablering av ett halvstort, halvexternt köpcentrum vid Malmövägen skulle minska biltrafiken i Lund. Christer var moderator på den debatt som Fältbiologerna i måndags hade anordnat, men en aktiv sådan som inte minst demonstrerade sina egna stora kunskaper som trafik- och miljöutredare. Valet av honom var utmärkt, liksom hela debattinitiativet och Fältbiologernas kampanj mot etableringen.

De kämpar inte ensamma. Elvahundra namn har hittills samlats på protestlistorna i Klostergården, rapporterades det, och de flesta inläggen från den aktiva publiken uttryckte också kritik. Men motståndaren är välorganiserad.

Den moderna kyrkbacken

– Stormarknaden är vår tids kyrkbacke, citerade Christer Ljungberg inledningsvis. Butiksetablering handlar alltså inte bara om handel. Att shoppa är en livsstil. Det har köpmännen insett. Dessvärre, konstaterade en engagerad mp-politiker i publiken som drog ner applåder med sitt temperamentsfulla inlägg om innebörden av ordet "valfrihet". Center Syd lockar med "Gladiatorerna", påpekade hon. Hur ska föräldrarna stå emot?

Då hade alltså Icas representant i debatten inledningsvis förklarat att han numera kände sej ingå i nöjesbranschen, inte bara i den oglamourösa dagligvaruhandeln. Vi får se vad de tänker locka med till sin Maxi-butik. Som de hade lagt väster och inte öster om Autostradan för att den även skulle tjäna som närbutik för de kringboende. Skulle inte det ta kål på butikerna i Klostergården och vid Järnåkra, var bland de frågor som ställdes i debatten. "Icabutiken i Klostergården ska finnas kvar i minst tio år" lovade butikskedjans represen-

tant och såg trovärdig ut, men Konsum har i så fall sämre utsikter och därmed uppstår ett lokalt monopol. Vad som också uppstår är en massa extratrafik på Malmövägen där tre filer går ihop till en, som v-politikern och lokalinvånaren Clas Fleming sak-kunnigt konstaterade från publiken. "För två och en halv timme sen var det en krock därnere", berättade en annan engagerad Söderbo. "Det kommer en bil var fjärde sekund."

I sina konkreta aspekter handlade debatten mest om etableringen nere vid Höje å. Men anläggningen ute vid Pilsåker kan bli större. Det skapar olidliga trafikvolymen på Fjellievägen/Fasanvägen som redan har tre miljoner bilar om året, berättade en boende där. Vänsterpartiet kräver 30 på de vägarna, inflikade Mats Olsson (v) ur publiken.

Vad finns valfriheten?

Valfrihet var ett gemensamt tema i inläggen från centerpartiet, moderaterna och Ica. De senare talade om sina fem olika servicenivåer och tvåtusen delägare, men berörde naturligt nog inte frågan om lokala monopol. Göran Brink (m), som hade många frågor att besvara och många angrepp att värja sej mot, betonade en materiell fråga som naturligtvis är central och som det inte finns något enkelt svar på: en låginkomstfamilj med bil kan faktiskt spara pengar på att köpa basförmödenheterna på ett köpcentrum av typ Center Syd.

Däremot punkterades argumentet om valfrihet effektivt av Ulf Nymark (v). "McDonald's på Norra Fälleden gör precis likadana hamburgare som McDonald's på Mårtenstorget", påpekade han. Och vad Pilsåker beträffar tycks det bli samma uppsättning klädbutiker som inne i stan. Ingen större variation där heller.

I sin inledning kontrasterade Ulf vad

han kallade den "ytliga", funktionsuppdelade och glesa staden, som de nya etableringarna medverkar till, med den riktiga, "europeiska", staden, den täta och mänskliga. Som historiskt sett är uppbyggd kring handeln, som vänsterpartiet alltså inte har något emot.

Framför allt pekade Ulf på motsägelserna i kommunens politik. Vad hjälper det om de aktuella nyetableringarna minskar bilutflödet från Lund till Burlöv och Center Syd så att trafikvolymen stagnerar, när det lokala Agenda 21 talar om att biltrafiken måste reduceras med minst 30 procent? Ingen borgerlig politiker hade något reellt att säga emot.

– Christer Ljungberg och vänsterns representant var bäst, sa en ung fältbiolog som jag träffade vid utgången.

Rolig kommunalpolitik Tre anmärkningar:

Samma dag hade Dagens Nyheter publicerat en debattartikel där tre unga f.d. kommunalpolitiker, varav en vänsterpartist, förklarade varför de hade hoppat av och uppmanade andra unga att inte ställa upp på kommunala listor. Huvudargumentet var att det saknades ideologiska ställningstaganden och principiella motsättningar i kommunalpolitiken. De borde ha varit med i Lund denna kväll. Det var visserligen inget officiellt möte men kommunalpolitiker och vanliga medborgare debatterade från olika ideologiska utgångspunkter praktiska lokalpolitiska frågor. Kommunalpolitik kan vara både roligt och viktigt.

Både i panelen och i den debatterande publiken saknades representanter för Lunds största politiska parti, socialdemokraterna. Svagt!

Inget parti hade så många politiker i publiken som vänsterpartiet.

GR

Annonser:

Böcker från Daidalos

Saskia Sassen

Gäster och främlingar

245 s., 270 kr

Immigrationer från när och fjärran har varit en integrerad del av Europas historia. Bakom de individuella besluten ligger sociala, ekonomiska och politiska strukturer, och därmed finns det självreglerande krafter. Det måste vara utgångspunkten när man formulerar en invandrings- och integrationspolitik.

Michael Ignatieff

Det virtuella kriget – bortom Kosovo

192 s., 245 kr

Kosovokriget var det första egentligt moderna kriget, utan marktrupper och utan förluster på Natosidan. Men vad händer när kriget blir riskfritt för en tekniskt överlägsen part? Sänks tröskeln för insats? Legitimeras militärt våld i lägen där bara västerländska ekonomiska intressen står på spel?

Nanna Kildal (red.)

Den nya sociala frågan.

Om arbete, inkomst och rättvisa

356 s., 270 kr

Är "medborgarlön" ett svar på nutidens sociala utmaningar? Är det förenligt med social rättvisa? Ja, säger ledande samhällstänkare som Claus Offe och Philippe Van Parijs. Deras teser diskuteras av en rad kvalificerade debattörer, bl.a. Bo Rothstein.

André Gorz

Arbete mellan misär och utopi

192 s., 245 kr

Arbetets befrielse från lönearbetet – en utopi hos både Karl Marx och de utopiska socialisterna, som André Gorz nog är den som ihärdigast och mest konstruktivt har hållit vid liv i vår tid, alltsedan 1950-talet.

Fernand Braudel

Kapitalismens dynamik

90 s., 165 kr

En ny utgåva av Braudels sammanfattning av sin magnifika trilogi Civilisationer och kapitalism 1400–1800. Inte minst visas i ett långt perspektiv kapitalismens styrka att snabbt övergå från en verksamhetsform till en annan om konjunkturen eller förändrade produktionsvillkor så kräver.

Cirka 30 procent billigare om man blir medlem i Daidalos bokklubb. Ring 031-422045.

Göte Bergströms bild i anslutning till diskussionerna om McDonalds etablering på Norra Fälleden, passar utmärkt även i detta sammanhang.

VB-redaktionen önskar Göte snar bättring och återkomst till VB:s spalter.

VECKOBLADET Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Prenumerationsavgiften 200:-/år insättes på postgiro 1 74 59-9. Ansv. utgivare: Gunnar Stensson. Sättning och lay-out VB-red. på Vänsterpartiet, Svartbrödersg. 3. måndagar efter kl 19. Tel 046-13 82 13, e-post se redaktionsrutan nedan. Redaktionen förbehåller sig rätten att korta i insänt material. Tryck: KFS AB, Lund. Adressbyte: sänd e-post, el. använd postens adressändringskort.

Begränsad eftersändning.
Vid definitiv adress-
ändring sänds tidningen
i retur till Veckobladet.

Ordföranden och giftspridningen

Lunds kommun har nyligen tillsatt en ny miljöchef. Endast ett namn återstod, då den bästa kandidaten genom giftig ryktesspridning blivit utmanövrerad och tvingats dra tillbaka sin ansökan. Han har bl a gjort sig känd för att vilja ta krafttag mot en annan form av giftspridning, nämligen sådan som sker på böndernas åkrar. Den moderate ordföranden i Lunds miljönämnd är själv icke-ekologisk storbonde i Lunds kommun. Är detta en tillfällighet?

Giftsprutan

Kommentar till artikeln

"Dokument inifrån" i VB nr 18 Gunnar Sandin publicerar här tre privata e-mail från Robert Nilsson, Anders Neergaard och Olof Norborg. Publicerandet av dessa är ytters tveksamma och väcker frågor om Gunnar Sandin är kompetent att medverka i redaktionen för VB.

Jag anser inte det efter detta

Anledningen till detta är att han gjort sig skyldig till lagbrott. Man får inte publicera privata brev eller e-mail utan att först fråga de som skrivit dem. Fallet Ulf Lundell visade detta mycket klart.

Har Gunnar Sandin frågat de som skrivit e-mailed? Nej, det har han inte. Därmed har han i lagens mening gjort sig skyldig till lagbrott och kan åtalas för detta.

Så Gunnar, fundera över din medverkan i fortsättningen. Så grova övertramp får man bara inte göra.

Jag tar inte ställning i den debatt det handlar om i e-mailed, däremot är jag kritisk till herr Sandins agerande i det här fallet.

Örjan Svedberg
Malmö

Stora Journalistpriset till Veckobladet?

Några tankar kring berget som födde en råtta

För två år sedan basunerade VB ut sin snara nedläggning – ett nytt sekel ansågs behöva nya lösningar. Men protesterna blev häftiga, och tidningen

levde vidare. Fast dess ställning är minst sagt omtvistad.

Ännu står VB formellt sett helt fri från vänsterpartiet, men i takt med att subventionerna från det senare blivit större höjs allt fler röster (inte minst inom lokalavdelningens styrelse) för att partiet också skall kräva ett inflytande i paritet med sin ekonomiska insats. Andra (inte minst VB:s redaktörer) vill bevara tidningens långtgående obundenhet. Själv har jag hittills oreserverat anslutit mig till de senare, men nu börjar jag tveka.

I senaste VB (2001:18) uttalar sig tidningens ansvarige utgivare till förmån för de mindre rumsrena personangrepp för vilka tidningen kritiserats på sistone, och konkluderar: "Själv tar jag som ansvarig utgivare naturligtvis det juridiska ansvaret om någon till exempel skulle göra ett IB-avslöjande. Sådana behövs."

Jo, visst gör de det, men det är inte den saken diskussionerna handlar om. Gunnar Stensson är en hedersman, och jag betvivlar inte hans uppriktighet. Han skulle säkert gärna riskera både böter och sin frihet för ett avslöjande av denna dignitet. Men det hela blir bara så patetiskt av att hans uttalande placerats på samma sida i tidningen som – omedelbart ovanför och till vänster om – numrets scoop: Gunnar Sandins pinsamma tjuvtittande i tre styrelsemedlemmars privata korrespondens. Texterna innehåller ingenting så uppseendeväckande att ens någon form av "allmänintresse" skulle motivera eller ursäktas detta journalistiska lågvattenmärke. Det är inte ens säkert att tilltaget är åtalbart – e-post åtnjuter inte samma juridiska skydd som vanliga brev.

Så tyvärr, Gunnar Stensson, med sådana grävande journalister behöver du inte riskera att skaka galler för omstörtande politiska avslöjanden, och Veckobladet lär få vänta på sitt stora journalistpris. Det enda pris som för ögonblicket hägrar torde vara förstapriset i journalistisk tarvlighet.

Örjan Wikander

Indiskretion - hederssak?

Gunnar Sandin verkar smått förtjust när han i förra VB ägnar sig åt skvallerjournalistik.

Jag tänker inte orda om Gunnars eventuella lagbrott. Det skulle säkerligen göra honom glad eftersom han, av sitt Voltaire-citat att döma, tycks gilla att bli hängd till pukor och trumpet.

Men inte ens det verkar han få glädja sig åt; det är inte Sandin som blir hängd utan hans namn, VB:s ansvarige utgivare: Gunnar Stensson.

En fråga som jag i stället, som VB-redaktör, ställer mig är om texterna har något nyhetsvärde. I varje fall inte i VB. Texterna refererar innehållet i ett arbetsmaterial av föga nyhets- eller politiskt värde. Det politiska resultatet av diskussionen var redan publicerat i VB nr 16 under vinjetten "Vp Lund anser" undertecknat av Anders Neergaard och Nita Lorimer.

Om man inte har – får man då stjälja?

En krass orsak, som bär sannolikhetens prägel, är att Gunnar helt enkelt inte förberett sig tillräckligt inför redaktörsskapet. Genom att knycka tre e-mail fyller han en halv sida.

En annan orsak är att Sandin blandar samman sin uppgift som VB-redaktör och skribent.

Som VB-redaktör måste hans uppgift vara att se till att VB får ett varierat innehåll. Hur god stilist än Sandin må vara kan han inte ensam fylla det behovet.

Tragiskt men inte komiskt

På sidan 3 i samma VB-nummer demonstreras både en god och en dålig sida hos Gunnar. Under rubriken "Kollektivets egenvärde förbises" skriver han flyhänt en kritisk rapport från en konferens om trafik. Där använder han sin goda stilistiska förmåga och sitt kunnande på att utmärkt sätt.

Därefter ägnar han sig tyvärr åt de journalistiska tasksparkar som han kritiserats för i det publicerade materialet. (Snart är det 1 maj). Det är möjligt, ja t o m troligt att Sandins omdöme tragiskt nog sviktar. Kanske tror han sig fortfarande uttela de ironiska eller småelaka klacksparkar som fordom var hans signum. Nu är han i stället enbart sur, grinig och plump. Jag kan inte heller föreställa mig att VB:s läsekrets finner något återvinningsvärde i detta avfall. VB:s ägare, vänsterpartiet och UV Lund knotar i spalterna. Ansv. utgivare tycks dock inte ta saken så allvarligt.

"Tuppen gal så länge räven vill" – som Herbert Tingsten sa när Bonniers kritiserade honom för att han på ledarsida i DN stödde socialdemokraternas linje i ATP-omröstningen 1957.

Rune Liljekvist

Att notera i almanackan:

6 juni möte med Karin Svensson Smith om universitetet, undervisningen och forskningen. Alla universitetsintresserade välkomna – Karin vill ha feedback om vad vi vill med universitetet.

Lokal är ännu inte klar, men avsatt kvällen 6 juni!

MÖTE MÖTE

KOMMUNALPOLITIK

Måndag 28/5 kl. 19.00 Hur mår miljön i Lunds kommun? Kommunala planer och beslut - hur påverkar de miljön? Diskussion med Nils Lewan (LNF) (Uppskjutet från förra måndan)

UNG VÄNSTER

Kongress i Stockholm 24-27
RÖDA KAPELLET

Säsongsens sista rep. 27/5 18.45 med Joakim. Ej rep. 3/6 el. 10/6. Trolig spelning vid Backakarnevalen lö 9/6. Spelning på Statarmuseet sö 10/6. Terminsavslutning. Spel i Göteborg 16/6. Repertoar 9/6: stå: 59, 377. Gå: 39, 43, 78, 136, 227, 241, 298a, 321, 327. Repertoar 10/6: 34, 39, 59, 79, 136, 227, 327, 376-378.

VECKOBLADET

Ansvarig redaktör för detta nr:

Rune Liljekvist. Ansvarig för nästa nr: Charlotte Wikander

Manus sänds per post till: Veckobladet, Svartbrödersg 3, 223 50 Lund. Månd. senast 18.00 till fax 046-123 123. Manus mottages även som e-mail: vp@lund.mail.telia.com eller 3,5" diskett. Obs! RTF-format. Meddela längre manus i förväg.

Telefon till redaktörerna:

Rune Liljekvist 046-211 50 69
Robert Nilsson 046-39 79 02
Gunnar Sandin 046-13 58 99
Charlotte Wikander 046-13 96 26

Vid utebliven tidning eller prenumerationsärendet ring:

Cecilia på expen: 046-13 82 13
När expen är obemannad kan du lämna meddelande till telefonsvarare.